
Utassy József

MAGÁBAN KÁROGAT

Száll egy varjú. Öreg. Magányos.
Feketedik tőle a szél.
Alatta alkonyul a város,
kigyúl millió lámpafény.

Lassan, komótosan, kimérten
röpül a horizonton át.
Hófelhők villognak az égen,
holdat strázsáló katonák.

Vajon hová suhog oly árván?
Kukákat fosztogatva él.
Csőre hidegebb, mint a márvány.
Magában károgat szegény.

Majd jó az éj, eljő a hajnal,
csonttá dermedt mindent a fagy.
Róka lel rá a virradatban,
tépi róla a tollakat.

RÁNCOK, REDŐK

Tomboló tábortűz:
hol vagy, ifjúságom?!
Hol a kikeleti rúzsolt
szerelmes orcámról?

Tündér, hová tűntél?
Nézd: megöregedtem.
Ráncok, redők tengertánca
arcomon, szívemben.

Sétáltat a bánat
mólója még engem,
de már kéri, követeli:

visszaköveteli szemem
sós vizét a tenger.